

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ / NOIR

Διεύθυνση
Άρης Μαραγκόπουλος

Επίβλεψη τόμου: Άρτεμις Λόη
Διόρθωση: Όλγα Παπακώστα
Εξώφυλλο: Κατερίνα Βαρουκτσή

© 2011 Εκδόσεις Τόπος & Νεοκλής Γαλανόπουλος
για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο
ISBN 978-960-6760-33-4

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμία διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Τόπος
Πλαπούτα 2 και Καλλιδρομίου
11473, Αθήνα
Τηλ.: 210 8222835-856
Fax: 210 8222684

Βιβλιοπωλείο
Γενναδίου 6
10678, Αθήνα
Τηλ.: 210 3221580
Fax: 210 3211246

www.toposbooks.gr

Νεοκλής Γαλανόπουλος

Οικογενειακά εγκλήματα

Μυθιστόρημα Μυστηρίου

Τρία αδέρφια

«ΤΙ ΕΙΝΑΙ;» ρώτησα τη Μαρία, εκνευρισμένος για τη διακοπή της κουβέντας μου με τον Ηλία και για τις διακοπές από την κακή σύνδεση.

Οι τρεις επόμενες λέξεις της έκαναν τα γόνατά μου να λυγίσουν και το χέρι με το οποίο κρατούσα το κινητό ν' αρχίσει να τρέμει.

«Ο Κίμωνας;» επανέλαβα, ελπίζοντας πως δεν είχα ακούσει καλά. «Τι λες;... Τι;... Έρχομαι με τον Ηλία... Ναι, ερχόμαστε, στο λιμάνι είμαι».

Ξανάβαλα το κινητό στην τσέπη μου. Ο Ηλίας με κοίταζε ανήσυχος – πρέπει να είχα γίνει άσπρος σαν το πανί.

«Τι έγινε;» ρώτησε.

«Ο Κίμωνας... αυτοκτόνησε. Πυροβολήθηκε στο κεφάλι. Πάμε, γρήγορα».

«Ω Θεέ μου! Δεν τα κατάφερε τελικά».

Ξεκινήσαμε αμέσως για το πατρικό μου. Τα βιαστικά βήματά μας και το βουητό του αέρα ήταν οι μόνοι ήχοι που ακούγονταν στα έρημα κακοφωτισμένα σοκάκια του νησιού.

Δεν κάναμε πάνω από πέντε λεπτά. Η αυλόπορτα του σπιτιού μου ήταν ανοιχτή. Έτρεξα, άνοιξα με το κλειδί μου την εξώπορτα και μπήκα στο μισοσκοτεινό χολ. Το φως και μια θολή σκιά πίσω από την κλειστή τζαμένια πόρτα του σαλονιού τράβηξαν αμέσως το βλέμμα μου. Πέταξα το σακ βουαγιαζ μου σε μια άκρη και φώναξα τ' αδέρφια μου:

«Μαρία! Θέμν!»

Τα φύλλα της πόρτας ανοίξανε απότομα. Από πίσω στεκόταν η Μαρία, αναμαλλιασμένη και κλαμένη.

«Πέθανε;» ρώτησα.

Δεν μου απάντησε. Μπήκα στο σαλόνι περνώντας από δίπλα της. Σταμάτησα μετά από δυο βήματα. Ο Θέμης είχε γονατίσει πάνω από το αιμόφυρτο, άψυχο σώμα του Κίμωνα και του κρατούσε τρυφερά το κεφάλι. Τα χέρια του και τα μανίκια της πιτζάμας του είχαν γεμίσει αίματα – όπως και το περσικό χαλί.

«Ο Κίμωνας...» ψιθύρισε μόνο, χωρίς να σηκώνει τα μάτια του.

Ξαφνικά στο οπτικό μου πεδίο μπήκε ο Ηλίας. Ακούμπησε κάτω τον χαρτοφύλακα με τα ιατρικά του σύνεργα, έσκυψε πάνω από τον Κίμωνα κι εξέτασε την αποκρουστική πληγή στον αριστερό κρόταφό του. Πολύ γρήγορα ξανασηκώθηκε κι απομάκρυνε με προσεκτικές κινήσεις τον Θέμη από το πτώμα.

Η Μαρία ρίχτηκε ν' αγκαλιάσει τον Κίμωνα, αλλά εγώ την έπιασα από το μπράτσο και την πήρα αγκαλιά. Τρανταζόταν ολόκληρη από τους λυγμούς.

«Γιατί; Γιατί;» έλεγε και ξανάλεγε.

Δάκρυα άρχισαν να τρέχουν κι από τα δικά μου μάτια. Ο Θέμης στεκόταν αποσβολωμένος, με το βλέμμα καρφωμένο στο πτώμα.

Τράβηξα τη Μαρία έξω από κείνο το δωμάτιο. Την έβαλα να κάτσει σε μια πολυθρόνα και πήγα ν' ανάψω το φως του χολ. Έπειτα ξαναγύρισα κοντά της κι έδεσα τη ζώνη της ρόμπας που φορούσε πάνω από το νυχτικό της. Δυσκολεύτηκα αρκετά, γιατί τα χέρια μου έτρεμαν.

Ο Θέμης ήρθε στο χολ περπατώντας σαν υπονοβιάτης.

«Άκουσα έναν θόρυβο μες στον ύπνο μου», είπε με άχρωμη φωνή, «αλλά δεν έδωσα σημασία. Μετά η Μαρία στρίγκλισε και... ξύπνησα».

«Είχε κλειδώσει την πόρτα!» φώναξε εκείνη. «Χτύπησα, αλλά δεν πήρα απάντηση. Γι' αυτό πήγα απ' έξω, και τότε τον είδα... τον είδα...» Δεν μπόρεσε να συνεχίσει. Της έσφιξα τον ώμο.

Ο Θέμης σωριάστηκε σε μια καρέκλα.

Ένιωσα ξαφνικά να κρυώνω, αν και δεν είχα βγάλει το μπουφάν μου. Τότε μόνο πρόσεξα ότι η εξώπορτα ήταν μισάνοιχτη.

Πήγα και την έκλεισα. Ύστερα κάθισα στο μπράτσο της πολυθρόνας, στην οποία καθόταν η Μαρία. Κρύωνα ακόμα.

Κανείς δεν μιλούσε.

Ο Ηλίας βγήκε από το σαλόνι, κλείνοντας πίσω του την πόρτα.

«Ο θάνατος ήταν ακαριαίος», είπε. Φαινόταν σοκαρισμένος. «Φοβερή μέρα σήμερα», πρόσθεσε κουνώντας το κεφάλι του.

«Οχι, Θεέ μου!» ούρλιαξε η Μαρία.

Τα μάτια του Θέμη μοιάζανε γυάλινα.

Έτρεξα στην κουζίνα κι έφερα ένα ποτήρι νερό και χαρτοπετσέτες για τη Μαρία. Της σκούπισα όπως όπως τα δάκρυα και της έδωσα το ποτήρι. Εκείνη το πήρε και το κοίταξε με απορία.

«Έλα, καλή μου, πιε λίγο», την παρακάλεσα.

Ήπие μια γουλιά και το άφησε πάνω σ' ένα τραπέζακι.

«Πρέπει να ειδοποιήσουμε την αστυνομία», είπε ο Ηλίας, απευθυνόμενος όχι σ' εμάς, αλλά στον μεγάλο μας αδερφό.

«Θα το μάθει όλο το νησί...» ζωντάνεψε εκείνος.

«Δεν γίνεται αλλιώς, δυστυχώς».

Ο Θέμης το σκέφτηκε λίγο. Έπειτα είπε με αποφασιστικό ύφος:

«Θα πάρω εγώ».

Σηκώθηκε και πήγε στο τηλέφωνο.

Η Μαρία ξέσπασε πάλι σε αναφιλητά.

«Σε παρακαλώ, καλή μου, κάνε κουράγιο», προσπάθησα μάταια να της απαλύνω τον πόνο. Σκέφτηκα έναν πιο δραστικό τρόπο· γύρισα στον Ηλία και τον ρώτησα:

«Μήπως έχεις μαζί σου κανένα ηρεμιστικό;»

«Κατά τύχη...»

«Οχι, δεν θέλω ηρεμιστικά», τον έκοψε η Μαρία με το πρόσωπο κατακόκκινο. «Δεν θέλω, δεν θέλω τίποτα!»

«Εντάξει», έκανα εγώ, «μη φωνάζεις, μιλάει στο τηλέφωνο!»

Ο Θέμης κατέβασε το ακουστικό.

«Θα έρθει ο Μηνάς», είπε, λες και το ότι δεν θα ερχόταν κάποιος άγνωστος αστυνομικός είχε καμιά σημασία.

«Δεν άντεξε ο καημένος», σχολίασε τότε ο Ηλίας. «Τι άτιμο πράμα...!»

«Πόσο βασανίστηκε το πουλάκι μου! Αχ, Θε μου, γιατί, γιατί σ' εμάς;» φώναξε η Μαρία και διπλώθηκε στα δύο.

Κατάλαβα ότι ο Ηλίας έτοιμος ήτανε ν' αρχίσει τις ερωτήσεις, και απέφυγα το βλέμμα του για να τον αποτρέψω.

Ο Θέμης του έριξε μια αυστηρή ματιά. Ο Ηλίας δεν ξαναμίλησε. Ο αδερφός μου πήγε μέσα να πλύνει τα χέρια του και ν' αλλάξει.

Μου ήρθανε στον νου διάφορες εικόνες από το παρελθόν.

Λίγη ώρα αργότερα ήρθε η αστυνομία. Ήταν ο Μηνάς, παλιός συμμαθητής του Θέμη και οικογενειακός φίλος, και μερικοί νεαροί.

Μας συλλυπήθηκε συνοφρυωμένος. Δεν άντεξε παρά μόνο στιγμιαία το βλέμμα της Μαρίας, η οποία είχε πάψει να κλαίει μόλις άκουσε το κουδούνι· γύρισε αμέσως στον Θέμη και πρόσθεσε, ψιθυριστά σχεδόν:

«Να ζήσετε να τον θυμόσαστε».

Ο Θέμης τον ευχαρίστησε μ' ένα νεύμα και άνοιξε τη μεσόπορτα. Οι αστυνομικοί κλείστηκαν στο σαλόνι. Ευτυχώς ο Μηνάς φρόντισε να κάνουν ό,τι είχανε να κάνουν εκεί μέσα όσο το δυνατόν πιο αθόρυβα.

Μετά από λίγο η πόρτα ξανάνοιξε και ο Μηνάς ήρθε και στάθηκε ανάμεσά μας.

«Μπορώ να σας κάνω λίγες ερωτήσεις;» ρώτησε με ύφος σαν να ζητούσε συγγνώμη. «Ξέρω πως δεν είναι η ώρα κατάλληλη, αλλά... δυο λεπτά θα κάνω μόνο».

«Κάτσε», είπε ο Θέμης.

«Όχι, ευχαριστώ, δεν πειράζει», απάντησε ο άλλος. Ήταν ολοφάνερο πως ένιωθε πολύ άβολα.

«Βρήκαμε ένα πιστόλι μέσα στο δωμάτιο...» συνέχισε μετά από μια σύντομη παύση, «αλλά ήταν σε κάποια απόσταση απ' το... το σώμα».

«Ναι, εγώ πρέπει να το κλότσησα όπως έσκυψα από πάνω του. Ήταν το πιστόλι του αδερφού του παππού μας, κειμήλιο από τον πόλεμο».

«Και μου φάνηκε παλιό... Μάλιστα. Ποιος τον βρήκε... έτσι;»

«Η Μαρία», απάντησε αντί γι' αυτήν ο Θέμης. «Μπήκε πρώτη στο σαλόνι. Πήγε απ' τον κήπο, γιατί αυτή η πόρτα ήτανε κλειδωμένη από μέσα. Την είχε κλειδώσει...»

«Α, γι' αυτό ήταν ανοιχτή η μπαλκονόπορτα. Αναρωτιόμουν πώς κι οι γείτονες δεν ακούσανε τίποτα· ευτυχώς δηλαδή. Μ' αυτό το κρύο, θα ήταν περίεργο να την είχε αφήσει ανοιχτή». Σταμάτησε απότομα, ίσως επειδή κατάλαβε τι βλακεία είχε ξεστομίσει: Θα νοιαζόταν ο Κίμωνας, λίγο πριν αυτοκτονήσει, για το κρύο;

«Ήταν κλειστή η μπαλκονόπορτα, Μαρία;» ρώτησε έπειτα.

«Ναι, αλλά όχι κλειδωμένη. Και το παντζούρι ανοιχτό».

«Κι εσύ Θέμη;»

«Η Μαρία φώναξε κι εγώ τότε ξύπνησα κι ήρθα και... Ήταν πεσμένος κάτω, μέσα στα αίματα».

Ο Μηνάς γύρισε προς το μέρος μου.

«Ήσουν κι εσύ εδώ;»

Δεν μου άρεσε ο τρόπος του – μου θύμιζε ανακριτή.

«Οχι, μόλις έφτασα απ' την Αθήνα».

«Με το αργό, ε;»

«Ναι», είπα, συνειδητοποιώντας ότι αυτή ήταν μια τελείως περιττή ερώτηση.

Απευθύνθηκε πάλι στον Θέμη:

«Τι ώρα ακούσατε τον πυροβολισμό;»

«Δεν... δεν τον άκουσα... δηλαδή δεν κατάλαβα πως ήτανε πυροβολισμός. Πάντως όλα γίνανε πριν από λίγο. Λίγα λεπτά πριν σε πάρω τηλέφωνο».

Ο Μηνάς κοίταξε τον Ηλία, αλλά δεν τον ρώτησε τίποτα. Έκανε μια αμήχανη χειρονομία και είπε:

«Λοιπόν... Δεν θα σας κουράσω άλλο. Θα φύγουμε σε λίγο κι εμείς, μόλις έρθουν να πάρουν τον Κίωνα...»

Ο βαθύς αναστεναγμός της Μαρίας έκοψε τη φράση του στη μέση.

«Ε... Να δούμε το δωμάτιό του;» ρώτησε έπειτα τον Θέμη.

«Φυσικά», απάντησε εκείνος και τινάχτηκε απ' την καρέκλα του. «Να σου δείξω».

Ο Μηνάς έβαλε το κεφάλι του μέσα στο σαλόνι και φώναξε έναν νεαρό, τον οποίο ο Θέμης οδήγησε στο δωμάτιο του Κίμωνα.

Ο Ηλίας σηκώθηκε όρθιος με την τσάντα του στο χέρι.

«Εμένα με χρειάζεστε, κύριε αστυνόμε;» ρώτησε.

«Όχι, μπορείτε να πηγαίνετε», είπε ο Μηνάς και ξαναμπήκε στο σαλόνι, κλείνοντας πίσω του την πόρτα.

Ο Θέμης γύρισε στο χολ μόνος του.

Η Μαρία έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της.

«Εγώ να πηγαίνω», είπε ο Ηλίας. «Αν με χρειαστείτε...»

Ο Θέμης έγνεψε καταφατικά.

Έβγαλα τον Ηλία μέχρι τον δρόμο. Είχα ανάγκη από λίγο καθαρό αέρα, κι ας ήταν παγωμένος. Πήρα μερικές βαθιές ανάσες.

«Σ' ευχαριστώ που ήρθες», είπα.

«Κουράγιο», μου απάντησε σφίγγοντας συγχρόνως το μπράτσο μου.

Κοίταξε γύρω του, λες κι ήθελε να σιγουρευτεί πως δεν μας άκουγε κανείς. Λίγο παρακάτω ήταν παρκαρισμένο ένα περιπολικό. Ο οδηγός του καθότανε μέσα με κλειστά τα τζάμια.

«Μη διστάσεις να μου τηλεφωνήσεις, ό,τι ώρα και να 'ναι», συνέχισε ο Ηλίας. Άνοιξε την τσάντα του κι έβγαλε ένα κουτάκι. «Αν μπορείς, δώσ' στην αδερφή σου ένα απ' αυτά τα χάπια. Νομίζω το χρειάζεται».

Πήρα το κουτί και το 'βαλα στην τσέπη του πανωφοριού μου. «Ευχαριστώ. Καταλαβαίνεις, δεν της αρέσουν τα ηρεμιστικά, γιατί...»

«Ναι, το κατάλαβα... Δεν το περίμενα αυτό! Ίσως τελικά ήταν χειρότερα που ήρθε στο νησί, δεν...» Άφησε τη φράση του μισή.

Εννοούσε τον Κίμωνα· δεν ήξερα τι να πω.

«Κανείς δεν το περίμενε», ψέλλισα. «Απ' ό,τι μου 'λεγε η Μαρία, έδειχνε μια χαρά. Αλλά...»

«Αλλά», επανέλαβε εύγλωττα ο Ηλίας κι έφυγε, αφήνοντάς με μόνο με τις τύψεις μου, που είχα επιμείνει να φύγει ο Κίμωνας από την Αθήνα και να περάσει τον χειμώνα στο νησί. Αλλά

εγώ ήθελα να τον προστατέψω απ' τους πειρασμούς! Κι ο ίδιος, άλλωστε, δεν είχε αντίρρηση, ήθελε να φύγει. Πώς θα μπορούσα να έχω προβλέψει αυτό το... τέλος; Κανείς δεν το περίμενε!

Σκούπισα τα μάτια μου και ξαναμπήκα στο σπίτι.

Εκείνη τη στιγμή ο Θέμης έλεγε:

«Έλα, Μαρία, πσύχασε επιτέλους». Το ύφος του ήταν κάπως κοφτό. «Δεν ωφελεί σε τίποτα να τα θυμάσαι».

Η Μαρία παραμιλούσε:

«“Θέλω να φύγω”, μου είπε, “δεν αντέχω άλλο...” Αχ, Θε μου, δεν πήγε ο νους μου, νόμιζα πως ήθελε να γυρίσει στην Αθήνα...»

Την κοίταξα απορημένος.

«Πότε έγιν' αυτό;» τη ρώτησα.

Ο Θέμης μ' αγριοκοίταξε.

«Χτες», είπε η Μαρία.

«Δεν είμαστε και μόνοι μας», μας υπενθύμισε ο μεγάλος μας αδερφός, υψώνοντας λίγο τη φωνή του.

Η Μαρία ξέσπασε σε κλάματα. Έκανα να την πλησιάσω, αλλά εκείνη πετάχτηκε πάνω κι έτρεξε στο δωμάτιό της.

«Ασ' την», μου έκανε ο Θέμης.

Κάθισα εξαντλημένος.

Έκλεισα τα μάτια, αλλά πολύ σύντομα ένιωσα να ζαλίζομαι και τα ξανάνοιξα. Κοίταξα τριγύρω μου. Η ματιά μου έπεσε πάνω στη φωτογραφία του μακαρίτη του πατέρα μας, στο τραπέζι του χολ· έπειτα στον Θέμη – που τόσο του έμοιαζε στη φυσιογνωμία. Είχε το κεφάλι σκυφτό και τα βλέφαρα μισόκλειστα· αλλά ούτε ένα δάκρυ.

Θυμήθηκα πώς είχε κλάψει όταν είχαμε χάσει τη μάνα μας και αργότερα τον πατέρα μας. Τότε ο βράχος είχε ραγίσει, κι ο ασυγκίνητος καπετάνιος έκλαιγε σαν μικρό παιδί. Μόνο τότε.

Και ξαφνικά κατάλαβα! Ο άνθρωπος που είχα απέναντί μου δεν ένιωθε ό,τι εγώ. Δεν ήτανε τόσο έντονη η θλίψη του, όσο Η ΝΤΡΟΠΗ ΤΟΥ.

Ναι, πάνω απ' όλα ο Θέμης ντρεπόταν! Ντρεπόταν που ο δικός του ο αδερφός έπαιρνε ναρκωτικά, ντρεπόταν που ο Κίμω-

νας είχε αυτοκτονήσει, ντρεπόταν που τώρα θα μάθαιναν όλοι για τα ναρκωτικά και την αυτοκτονία. Το μαρτύριο που είχε περάσει ο μικρός μας αδερφός δεν τον άγγιζε όπως εμένα και τη Μαρία. Ένα κύμα βαθιάς περιφρόνησης φούσκωσε μέσα στο στήθος μου.

Έτσι ξεκίνησαν, νομίζω, όλα.

Λίγα λεπτά αργότερα ακούστηκαν χτυπήματα στην πόρτα. Άνοιξα και είδα δυο τραυματιοφορείς· ο ένας κρατούσε ένα διπλωμένο φορείο. Την ίδια στιγμή ο Μηνάς άνοιξε τη μεσόπορτα και τους έκανε νόημα να πάνε στο σαλόνι. Έπειτα από λίγο ξαναβγήκανε, με τον Κίμωνα τυλιγμένο σ' ένα σεντόνι. Γύρισα απ' την άλλη για να μη με δουν να κλαίω.

Ο Θέμης βγήκε έξω μαζί με τον Μηνά και τους τραυματιοφορείς.

Όταν ξαναμπήκανε μέσα οι δύο συμμαθητές, ο Μηνάς μάζεψε την κουστωδιά του για να φύγουν. Μου έδωσε πάλι συλλυπητήρια· έπειτα έσφιξε το χέρι του Θέμη.

«Σ' ευχαριστώ πολύ, Μηνά», είπε εκείνος με κάθε ειλικρίνεια.

Εννοούσε, φυσικά, για τη διακριτικότητά του, σκέφτηκα. Που δεν είχε κάνει ούτε μια ερώτηση για την ψυχολογική κατάσταση του Κίμωνα, για κάτι που θα δικαιολογούσε την πράξη του – ήξερε για τα ναρκωτικά, βέβαια.

Ο Θέμης έκλεισε την πόρτα πίσω από τους αστυνομικούς κι απομείναμε μόνοι μας στο χολ.

Δεν είχαμε τίποτα να πούμε· πήγε ο καθένας στο δωμάτιό του.

Χωρίς τα χάπια του Ηλία, δεν θα είχα καταφέρει να κοιμηθώ εκείνη τη νύχτα.

Παρά το ηρεμιστικό, στις οχτώ ήμουν στο πόδι.

Ξαφνιασθήκα βλέποντας την πόρτα της κουζίνας κλειστή. Κι ακόμα περισσότερο όταν την άνοιξα και βρήκα τον Θέμη, ο οποίος είχε ντυθεί νωρίς νωρίς –εγώ φορούσα μια παλιά φόρμα–, να κάθεται με τον Μηνά στο τραπέζι της κουζίνας.

«Καλημέρα», μου είπε ο Μηνάς σβήνοντας το τσιγάρο του. «Ήρθαμε να ρίξουμε άλλη μια ματιά στο φως της ημέρας...»